

Luggeminne.

M u s t r ä ä s t a s .

Se on hea Isienda peäle lota, ja mitte inimeste peäle.

Saul 118, 8.

Minna ollen lapse põlves ühhes süggawas orgas ellanud, mis suurte mäggede keskel on. Kohhe maea tagga hakkab mäggi tõusma ja koppel omma pudega käis jubba wasto mägge. Seal ollen minna tihti, kui minna öue pealt ehk kambri aknast hommiku päikest ja õhtu kuud näggin tõuswad päwa, kuud ja mägge omma metsa ehtes tähhele pannud ja mõelnud: kui ma agga seal üllewal olleksin, seal kõrges mäe otsas, siis ma wõiksin keik maailma maad ärranähha! Ma mõtlesin tõeste, et siis keik maailm mo silma ees piddi ollema. — Ja se ei olnud ka mitte paljo kõrwal; lapselik meel juhtus omma arwamisjes wähe

tõe jälgile sama, sest ma ollen kord mitto aastat pärrast sedda ülle kõrge mäggede koso reisinud, ja siis mäe otsast pool Swabimaad ja Strasburgi linna näinud ja Reinijõgge ja Bogesi mäggeseid Baselist sadik. — Jumelik on maailma surus, ja ärraarwamata meie Jummalä wäggi.

Neist mäggedest tean minna nüüd üht luggu räkida ühhest neist maekestest, mis ütsikud seal üllewal kõrges metsas seiswad — piisut agga maddalama ma peal kui se kaljo, kus peal ma ollen istunud.

Se maeakenne, kellest tahhan juttustada, seisab kitsas orgas põhja pool wasta mägge. Temma kõrwas on mõnmed sured männid mõningate õunapudele tule warjaks. Allapiddi mägge on üks weike koppel, mis allati halsendab; ja sest joseb weike jõggi wälja; kaewo äres on piisote pima-kamber tehtud; maea seinä äres seisab linnopu, kelle perre omma magusat toito liigidalt männimetsast toob. Menda näitab se weike koht ärralahhutud ja kangel keigest maailmast üks armas rahhulinne elloasje ollema, et ta küll kõrgel ja ennamiiste kolledal mäggisel maal seisab.

Siin maeakeses olli enne üks perrekond rahwast rahhuliste ellanud. Üks tubli wannamoor olli pärrast mehhe surma sedda kohta, kelle külles